

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἱερεὺς τῆς Φρεαττύος Πειραιῶς προσκληθεὶς νὰ μεταλάβῃ παιδίον τι ψυχorraγούν, ἀπήντησεν ὅτι ἀδὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἦτο τὸ παιδίον, διότι πιθανόν νὰ εἶχε κολλητικὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ κολληθῇ καὶ τοῦ ἰδίου· ἀλλ' ἂν θέλουν οἱ γονεῖς νὰ ἀποθάνῃ τὸ τέκνον τῶν χριστιανικῶς, ἃς τὸ φέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὸ μεταλάβῃ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο!

Προχθὲς ὁ κ. Χρηστομάνος, καθηγητὴς, ἀνήγγειλε διὰ τοῦ *Διῶτος* ὅτι ὁσονοῦπῳ θὰ τελειώσῃ τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς χυμικῆς ἀναλύσεως τοῦ ὕδατος καὶ παρακαλεῖ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐκ τύφου νὰ μὴ βιασθῶσι νὰ ἀποθάνωσιν, ἕως οὗ ὁ ἐντιμος καθηγητὴς τελειώσῃ τὰς μελέτας του, διὰ νὰ γνωρίζωσι τοῦλάχιστον οἱ ἄνθρωποι τὴν αἰτίαν, ἣτις ἐχρησίμευσεν αὐτοῖς ὡς διαβατήριον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἰατρός τις ἐκ τῶν νέων ἐξερχόμενος ἐκ τινος οἰκίας τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ἐξελιπαρεῖτο ὑπὸ δύο πτωχῶν γυναικῶν νὰ ἐπισκερθῇ ἐκεῖ που πλησίον τῆς μὲν τὸ τέκνον πάσχον, τῆς δὲ τὸν σύζυγον. Ἀλλ' ὁ βαθὺς ἐπιστήμων ἔρριψεν ἐπ' αὐτὰς βλέμμα πλήρες περιφρονήσεως, ἐπέβη ὑπερφάνως τῆς ἀμάξης του καὶ διέταξε τῷ ἀμαξιστῇ μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς τράβα. Εἴμεθα ἐπὶ τὰ ἔγχη τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐντίμου τοῦτου ἱατροῦ.

Φαίνεται ὅτι προπαρασκευάζεται ἡ παρὰ τοῦ Δήμου ἐνοικίαις ἢ ἀγορὰ τῶν ὑδάτων τοῦ Κασσαβέτη. Τέλος χάρις εἰς τὴν ἐπιδημίαν θὰ ἀναγνωρισθῶσι καὶ αἱ ἀξιώσεις τοῦ

Ἑβραίου τούτου. Ἄς καμαρώνῃ ὁ λαὸς τοῦ δήμου Ἀθηναίων τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους τοὺς ὁποίους ἐξέλεξε διὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ τακτοποιήσωσι τὰς ἰδιαιτέρας τῶν ὑποθέσεις.

Τὸ ἐκαιδευτικὸν ἡμῶν σύστημα εἶναι τῷ ὄντι ἐλλιπέστατον ὅχι μόνον ἕνεκα τῶν ἀφθόνων ἀμαθῶν καὶ ἡμιμαθῶν οὗς παράγει, ἀλλὰ καὶ προσέτι διότι στερούμεθα βιβλίων καὶ πεπαιδευμένων καταλλήλων ὅπως σχολιασθῶσι κείμενα τινα οἷον τὰ ἑξῆς:

α' Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ αἰτία τῆς συμφορᾶς τυγχάνει ἡ μέχρι τοῦδε διοχέτευσις τοῦ Κεφαλαρίου, ὅπερ οὐδεὶς ἀληθῶς ἐπιστήμων ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ δημοσίᾳ, τὸ κατ' ἐμὲ, δι' ἄλλους μὲν λόγους, εἶναι ἀληθές, ἥτοι διότι ἐφρόνουν ἐπιζημίαν καὶ καταστρεπτικὴν τέσσαρσι κοινότησι τὴν διοχέτευσιν ταύτην, ἐκ συμπτώσεως ἔστω, ἐντόνως ὅμως ὅπως δὴ ποτε διεμαρτυρήθη καὶ ἀπέκρουσα τὴν διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος τούτου εἰς τὴν πόλιν διὰ μακρῶν, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀπὸ τῆς 26 Ἀπριλίου τοῦ 1880, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ ἐν τοῖς ἐπιστήμοις πρακτικοῖς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, δημοσιευθεῖσι μάλιστα ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 1512 καὶ 1514 τοῦ 1880 φύλλοις τοῦ *Τηλεγράφου*.

Θὰ ἐρωτήσῃς τώρα, ἀναγνώστα, πόθεν τὸ κείμενον τοῦτο; εἶναι ἀπόσπασμα ἢ συγγραφὴ ὁλόκληρος, εἶναι σοφὸς ἢ μωρὸς ὁ γράψας; ὅχι, ἀπλούστατα, εἶναι δημοτικὸς σύμβουλος καὶ Αεβίδης.

Δὸν Κισῶτος ὁ τρυφερός.

Ἐν τῷ πυρετῷ τῶν παρελθουσῶν ἐκλογῶν ἐξεπορδίσθη μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ εἰς ἐκ

καθηλοῦται ὡς ἀπολιθωθείς. Ὁ κ. ὑπουργὸς ὁρμᾷ ὡς ἀρπάζων αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου.

— Σὲ συλλαμβάνω, κράζει, ὁδήγησόν με τάχιστα εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου.

— Σουλ . . . τάνο ἀνάκ τορὰ . . Πλὴν ὁ στρατιώτης τυγχάνων ἐκ τῶν νοσημόνων ἐπιστράτων συνέρχεται τάχιστα ἐκ τῆς παραχῆς, ἀναγνωρίζει τὸν κ. ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργῶν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν τρέχων πρὸς τὴν νομαρχίαν. Πλήθος περιέργων ἀκολουθεῖ τὴν φρενιτειώδη πορείαν. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν καγχασμῶν τῶν τῶν ἀγυιοπαίδων ἀνατρέπει κατὰ τὴν ὁρμὴν του δύο ἀχθοφόρους, δύο λοχίας, καὶ τρεῖς ναργιλέδες.

Βισέρχεται ὡς καταιγὶς εἰς τὸ νομαρχεῖον κραυγάζων δλαὶς δυνάμει τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ τὴν κεφαλὴν σου, ὅτε εὐρίσκειται αἰφνης ἀπέναντι τοῦ νομάρχου Χαλκίδος κ. Δουπεράκη. Αἱ ἄλλεπάλληλοι συγκινήσεις καταβάλλουσι τὸν ἄνδρα. Αἱ σκιαὶ τοῦ Κανάρη, Μιαούλη, Πιπίνου, Παππανικολῆ ἐμφανίζονται ἀποστρέφουσαι τὰ πρόσωπα, καὶ ἡ αὐτοῦ ξιφῆρης ἐξοχότης πίπτει λιπόθυμος

V

Ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργὸς κ. Μπούμπουλης εἶχε κυριεύσει τὴν Χαλκίδα.

Κώστα μ.

των υἱῶν τοῦ κ. Λεβίδου, ὁ νεανίσκος Νικόλαος ἢ Νικηφόρος, δὲν ἐνθυμούμεθα καίως.

Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν τρυφερὰν ταύτην ὑπαρξιν, ἵνα ἐμπνευσθῇ ὑπὸ φρονήματος ἐκτάκτου. Δὸν Κισῶτος ὁ δευτέρως ἐφαντάσθη πάραυτα, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια πρὸς χάριν τοῦ ἐγένετο νηπιαγωγὸς καὶ ἔτι προώρισεν αὐτὸν πρὸς ἔργα μεγάλα.

Τάχιστα διήρκεσε τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς εἰς δύο τάξεις, εἰς ἐχθροὺς, ἐπιβουλευομένους τὴν δόξαν τοῦ, καὶ εἰς φίλους, οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἔχοντας ἢ νὰ ὑπηρετῶσι τὸ μέλλον τοῦ. Οὕτω καὶ ὁ προκατόχος τοῦ τῆς Ἰσπανίας ἥρωος, ἐφαντάζετο, ὅτι οἱ μάγοι καὶ οἱ δαίμονες καὶ ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Ἄδου ἐξ αἰτίας τοῦ διηρέθη εἰς δύο ἀλληλομαχοῦντα στρατόπεδα.

Ἀλλὰ, δὸν Κισῶτος ὁ Ἕλλην, δὸν Κισῶτος ὁ τρυφερός, εἰσῆγαγεν ἐν τῇ πασχούσῃ φαντασίᾳ τοῦ καὶ νεωτερισμὸν οὐχὶ ἐπουσιῶν, ἵνα μὴ φανῇ ὅτι ἀντιγράφει κατὰ γράμμα τὸν Ἰσπανόν. Ἦνοιξε κατάλογον ἰδιαιτέρον, καὶ λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν τακτικὴν τὰ δνόματα πάντων τῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων τοῦ, ὅπως ὑποβηθῇ τὴν ἀρρωστον αὐτοῦ διάνοιαν, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἀμοιβῶν καὶ τῶν ποινῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ τελειωτικοῦ θριάμβου τοῦ, ἥτις δυνατόν νὰ ἀπέχη οὐκ ὀλίγον ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῶν ζώντων.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ δυστυχεῖς συντάκται τοῦ *Μὴ Χάρεσαι*, κατεγράφησαν εἰς τὴν στήλην τῶν ἐχθρῶν τοῦ νεανίσκου· διότι, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῶν πανδήμων στεναγμῶν, ἐτόλμησαν νὰ συμμερισθῶσι τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς ἀδελτηρίας καὶ τῆς ἡλιθιότητος τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, καὶ νὰ ἀναφέρωσιν οὐχὶ μετὰ τοῦ ἀναλόγου θαυμασμοῦ, τὸ ὄνομα Δὸν Κισῶτος τοῦ τρυφεροῦ.

Ὅποιον λάθος, φίλε Καλιβάν, νὰ δνομάσῃς *μωρολόγον* ἐν βρέφος ὀδοντοφυοῦν, καὶ νὰ ἀξιώσῃς μνείας ἕνα ἢ δύο ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων, ἐν ᾧ πάντες ὁμοῦ, δὲν ζυγίζουσιν, ὅσον ἐν τυφογενεῖ ἀποχώρημα.

Μήπως τὸ ἔπραξες ἵνα ἀποκαλύψῃς εἰς τὸν κόσμον τὸν νεώτερον δὸν Κισῶτον καὶ γαίην ἀφορμὴν ψυχαγωγίας εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ τοῦ κοιλιακοῦ τύφου; Ἄν τοῦτο εἴχῃ, κατὰ νοῦν, πονηρὸς Καλιβάν, ὅταν ἀνέφερες ἐν τῷ φύλλῳ σου τὸ ὄνομα τοῦ Ν. Λεβίδου, ἢ ποντικᾶπαγίς σου συνέλαβεν ἐξοχὸν λείαν.

Ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος ἐξῆλθεν εἰς τὴν δημοσιότητα. — καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ μένῃ ἀγνωστος τοιοῦτος θησαυρός—ἐξερεύχθη ἀφροῦς ἡρώϊμου· ἐξιομάχησε γενναίως, πρὸς μύλους· καὶ, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἰσπανικῆς παραδόσεως, ἀνηγορεύθη ἱππότης ἀληθὴς καὶ μαχητὴς τοῦ καλάμου ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ *Αἰῶνος*, ὑποκριθέντος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ξενοδόχου. Ἄξιος ὁ ἀνάδοχος, ἀξιώτερος ὁ βάπτιστικός!

Οὐχ ἦντον παρετηρήθη σπουδαία ἑλλειψίς καὶ τοῦτο πρὸς ὄνειδος τοῦ ἐλλήνεκτοῦ δνόματος. Ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος ἐν μὲν τοῖς λόγοις, ὁμολογοῦμεν, δὲν καθυστέρει τοῦ Ἰσπανοῦ· ἀλλ' ἐν τοῖς πράγμασι πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἐπιδείξῃ τὴν αὐτὴν γενναϊότητα καὶ τὸν αὐτὸν ἡρώϊσμόν· διότι ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος, ἐν ᾧ τὸ ἄρθρον εἰς ὃ ἀπῆντα εἶχε καταχωρηθῇ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἐπερίμενε τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Καλιβάν διὰ νὰ ὑβρίσῃ αὐτὸν βαρέως καὶ ἀναγώγως. Πρὸς δὲ τούτους μήτε ἐτόλμησε καὶ νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς ἢ τὴν ἐφημερίδα ἢ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑβρίζει· τοῦτο ἀποδεικνύει ἀνανδρίαν αἰσχρὰν καὶ φαναριστικὴν καὶ συγχρόνως ἄγνοιαν τῶν κανόνων τῆς ἐπισυνῆς· διότι ἐν τοῖς τοιαύτοις προκλητικοῖς ὑβρεῶν καὶ ὁ μὴ τοσοῦτον ἱππότης, ὅσον οἱ δὸν Κισῶται, ἐννοεῖ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ὑβριζομένου

πρέπει νὰ ἀναφέρεται ρητῶς καὶ σαφῶς· διότι ἄλλως δικαιούται πᾶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ὑβριστὴς διὰ τῆς ἀοριστίας προπαρασκευάζει ἑαυτῷ ἄνανδρον ὑπεκφυγὴν.

Διὰ τοῦτο ὠνομάσαμεν τὸν Ν. Λεβίδην δὸν Κισῶτον *τρυφερόν* εἰσέτι· ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι τάχιστα θὰ συμπληρώσῃ καὶ θὰ ἰδανικεύσῃ ἑαυτόν, ὅπως ἀναδείξῃ τὴν Ἑλλάδα ἱσότημον καὶ ἐπίσης εὐάνδρον ὡς ἡ Ἰσπανία.

Χεσμές ὁ Ἰμδριος.

Σημειώσεις. Ἄς συγχωρήσῃ ἡμῖν ὁ φίλος συντάκτης τοῦ *Μὴ Χάρεσαι* κ. Βλάσιος Γαβριηλίδης, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Καλιβάν γράφων, ἂν δὲν ἡδυνήθημεν νὰ πείσωμεν τὴν συνειδήσιν μας ὅπως παρέξωμεν αὐτῷ ἄλλην ἄμυναν ἢ τὴν παρούσαν. Ἄν δὲν εὕρῃ αὐτὴν ἐπαρκῆ, ἂς εὕρῃ τὴν ἐπαρκεστέρην κατὰ τῶν ἀναγώγων ὑβρεῶν τοῦ νεαροῦ δὸν Κισῶτος. Ὁ ὑπογεγραμμένος ἀναλαμβάνει ἐννοεῖται πλήρῃ καὶ ἀποκλειστικὴν τὴν εὐθύνην τῶν ὅσα γράφει ἀνωτέρω.

ΛΑΘΕΜΠΟΡΙΟΝ - ΚΙΑΡΑΜΟΝΤΕ.

Θὰ ἐρώτησθε ἴσως πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συνυπάρξωμεν ὁμοῦ τὰ δύο ταῦτα; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τεθῇ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ τὸ ἰουδαϊκὸν τοῦτο καὶ ἐπισύρον τὴν περιφρόνησιν ἐγκλημα μὲ τὴν καλλιμόρφον αἰοδὸν τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐκλήσῃ τὰ ὦτά μας, καὶ ἡ μορφή κατεμάγευσεν τὰ ὄμματά μας. Πῶς εἶνε δυνατόν οἱ γλυκύτατοι φθόγγοι τῆς μουσικῆς τοῦ Γκουινώ καὶ τοῦ Δονιζέτι νὰ τεθῶσι παραπλεύρως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ δασμολογίου, πῶς εἶνε δυνατόν ἡ Λίνδα νὰ λάβῃ ἔστω καὶ ἀπωτάτην σχέσιν μετὰ τελωνοφυλάκων;

Καὶ ὅμως τὰ πάντα εἶνε δυνατόν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, εἰς τὸ κλεινὸν βασίλειον τοῦ Λαχομέν, ὅπου οἱ μὲν τετράχειρες διορίζονται ὑπουργοὶ καὶ ταμίαι καὶ διευθύνται λογιστηρίων, οἱ δὲ ἀβλαβεῖς ἄχειρες, ὡς ὁ Οὐνθαμ, σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς μὲ δεσμά· . . . εἰς τοὺς πόδας· ὅπου ἡ Λιζιέ, ἡ βδέλλα ἡ ἐκμυζήσασα τὸ αἷμα χιλιάδων οἰκογενειῶν, καθὰ ὁ ἀκάματος Σπυλιόπουλος κατέδειξε μὲ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ, περᾶ ὑπερθεν τοῦ τελωνειακοῦ νόμου, τιμωρεῖται δὲ ὡς λαθρέμπορος . . . ἡ Κιαράμοντη.

Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πῶς τρέχει τὸ πρᾶγμα, γινώσκω μόνον ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς φορέματος, περὶ φορέματος ἐνῆκοντος αὐτῇ, χρησίμου διὰ τὴν τέχνην τῆς, ὅπερ ἀπέχει τὸσον τοῦ ἐμπορεύματος ὅσον ἀπέχουσι οἱ τελῶναι ἀπὸ τοῦ βραδείου τῆς ἀρετῆς Μονθυόν. Δὲν ἤξεύρω πῶς τὰ ἐπλεξαν μὲ τὸ μεταχειρισμένον καὶ ἀμεταχείριστον, ζητοῦντες νὰ φορολογήσωσιν ἐπαχθῶς τὴν πτωχὴν αἰοδὸν καὶ τέλος πάντων κατεδίκασαν αὐτὴν ὡς λαθρέμπορον, ἐπιβαλόντες βαρὺ πρόστιμον, ὅπερ αὐτὴ ἡρνήθη νὰ πληρώσῃ καὶ δικαίως, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἤξεύρω διατὶ δὲν πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ φόρον διὰ τὴν φωνὴν τῆς καὶ φόρον διὰ τοὺς ὤφθαλμούς τῆς, ἀφοῦ πληρόνουσιν ὅλαι αἰλοῖαι ἐμπρηστικά ὕλαι.

Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν οἱ τελῶναι τοῦ Πειραιῶς δυχροῦνται διπασθεν τοῦ νόμου καὶ ἐκείθεν πυροβολοῦσιν, οὕτω γὰρ ἔδοξε τοῖς πανεσφοῖς νομοθέταις ἡμῶν. Ἀλλὰ κακόβουλοί τινες διατείνονται ὅτι τοῦτο σχέσιν ἔχει κάπως μὲ τὴν ποταμορρίαν ἣν ἀπὸ καιροῦ ἔστησαν περίξ αὐτῆς τινὲς μεγαλό-νυμοι καὶ μεγαλόσχημοι, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ τε-